

Certificering van Duurzaam Bosbeheer: Rijdende trein

Op 16 april heeft de KNBV in de voorjaarsvergadering aandacht besteed aan de certificering van duurzaam bosbeheer. Daarmee wilden we mensen voldoende bagage meegeven aan het begin van de consultatieronde van de FSC (Forest Stewardship Council). Het doel is een definitieve handleiding te maken om bosbeheer te kunnen certificeren: de Nederlandse FSC standaard. Er is reeds veel over geschreven, o.a. op deze plek. De vergadering was zeer geanimeerd, er waren voldoende genuanceerde en ongenueanceerde uitspraken om tot een levendige gedachtewisseling te komen. De ongenueanceerde uitspraken werden vaak geneutraliseerd uit onverdachte hoek.

Kees van Vliet, die Gemma Boetekees (contactpersoon FSC Nederland) wegens ziekte verving, legde de werkwijze van de FSC uit en kon melden dat het eindvoorstel voor een Nederlandse FSC standaard door alle leden uit de werkgroep geaccepteerd wordt. Een mooie mijlpaal. Met het certificeren van bosbeheer kan volgens de FSC onomstotelijk aangetoond worden dat het bosbeheer voldoet aan zowel maatschappelijke en ecologische eisen als aan (bedrijfs)economische eisen. De FSC zoekt een oplossing om certificering

ook voor kleine eigenaren betaalbaar te houden. Arno Willems (Unie van Bosgroepen) ging ervan uit dat er in Nederland al veel geregeld is, zodat certificering relatief eenvoudig uitgevoerd moet kunnen worden. Cruciaal voor veel eigenaren zijn de eisen die gesteld worden aan de bedrijfsadministratie. Via groeps-certificering zouden een aantal knelpunten opgelost kunnen worden. In de discussie wilden sommigen voor de FSC trein gaan liggen, omdat het Nederlandse bos door alle regels automatisch voldoet aan de voorwaarden. Is certificering in dat geval zinvol? De voorzitter merkte droogjes op dat een trein altijd op dwarsliggers rijdt, dus dat de FSC trein wel door zou rijden. Arno Willems vergeleek het met een proefwerk: het is vervelend om aan te moeten tonen dat je al lang goed bezig bent. Tegelijkertijd bestaat de wens bij veel mensen om een instrument te hebben dat het imago van bosbeheer hoog houdt. In de media zou aan het grote publiek duidelijk gemaakt moeten worden wat het certificaat betekent: Ligt hier een mooie taak voor ProBos? Hart voor Hout besteedt er vanuit de milieuoptiek ook al veel aandacht aan.

De ongerustheid over de vermenging van partijen gecertificeerd en on gecertificeerd hout uit de najaarsvergadering werd

weggenomen bij het bezoek aan Houtbedrijf Wiesel. Alle houtpartijen waren niet alleen goed gedocumenteerd, maar zeer goed terug te vinden op het terrein, met alle benodigde kenmerken. Door de efficiënte werkwijze is de gemiddelde verblijftijd van partijen op het terrein minder dan twee weken. Bij controle moeten de stamtallen in de partijen op het terrein precies kloppen. Omdat de bedrijfsadministratie en de partijenafhandeling al voldeed aan de eisen van de FSC, zijn de extra kosten van certificering voor het houtbedrijf gering.

Op landgoed Welna werd besproken wat certificering betekent voor een bouseigenaar. Iedereen is gebaat bij een certificaat dat niet fraudegevoelig is, anders stort het imago van het certificaat in na een paar schandalen. Daarover waren bouseigenaren en certificeerders het eens. Voorlopig leidt dit nog tot te hoge eisen van de kant van de certificeerder aan de informatievoorziening over het bos. De meeste aanwezigen waren van mening dat dit eenvoudiger moet kunnen, met behoud van betrouwbaarheid. Een belangrijk knelpunt, dat ook de FSC Werkgroep zich zal moeten aantrekken. De consultatieronde kan nu echt beginnen.

Ad Olsthoorn